

Vlč. Ivan Juraić

Svećenik mučenik,
župnik i dekan u Rakovici

Rođen je 1. svibnja 1884. u Tounju kod Ogulina. Za svećenika je zaređen 1908. godine. Bio je kapelan u Grižanama i u Gospiću, zatim župnik u Korenici, Borićevcu i Ramljanima, a 1935. imenovan je župnikom i dekanom u Rakovici. Partizani su ga strijeljali u njegovoj 58. godini života 31. prosinca 1942. u Slunju.

Župnik Juraić bio je poznat kao veliki dobrotvor, revan i uzoran svećenik, silno omiljen kod svojih župljana. Upravo ta velika ljubav župljana prema njihovom župniku, te privrženost Crkvi i hrvatskom narodu, koja je bila dio života i rada župnika Juraića, bila je razlogom zbog kojega je vlč. Juraić u pismu senjskom biskupu Buriću iz 1942. napisao:

Rakovica, 5. srpnja 1942.

Za sada sam jošte živ, ali kako će nadalje biti to je u Božjim rukama. Jer razbijene četničko-komunističke bande na drugim mjestima doklatile su se ovamo i čine napadaje na Rakovicu. Zadnji žestok napadaj na 1. srpnja t. g. sretno je odbijen, ali se sprema još žešći.

Kako će pak taj ispasti ne znam - ali samo to znam da ako Rakovica padne u ruke ovim ljudožderima - onda je mojemu životu kraj. Međutim, jednom je čovjeku suđeno umrijeti, ali se samo bojim muka na koje ovi sadisti prije smrti čovjeka stavljaju.

Nažalost, tako se i dogodilo. Novine »Nova Hrvatska« od 5. ožujka 1943. prenijele su o Juraićevom ubojstvu na slunjskom groblju 30. prosinca 1942. jedno novinsko izvješće pod naslovom: »Jezoviti događaji na slunjskom groblju - što pripovijeda grobar iz Slunja«.

Prenosimo taj članak u nešto skraćenom obliku.

Novinar je zabilježio:

Na slunjskom groblju sam zatekao grobara Antu Štefanca. Sjeli smo na rub male kapelice, a on je počeo sa svojom pričom, jezivom pričom o onome što je radio za vrijeme dok su odmetnici harali Slunjem.

»Već trideset godina sam ovdje grobar i na mnoge ljude koji su u našem gradu umrli bacio sam posljednju grudu zemlje. Ali ova zadnja tri mjeseca proživio sam više nego prije, pokopao sam ih više nego prije za deset godina.

Čim su došli, to je bio 15. studeni, otpočelo je. Osam teško ranjenih ustaša, koji su ostali u bolnici, bili su prve žrtve odmetničkih zvierstava, Navečer toga dana preda mnom je ležalo osam golih lješina, tako iznakaženih da ih uobče nisam mogao prepoznati. Osim njih bila je tu lješina jednog nepoznatog muškarca i jedne nepoznate žene. Njih uobče nisu doveli do groblja. Eto ovdje dolje pod grobljem pobacali su ih u jednu jamu kao pašcad. Još istu večer preda mnom je ležala lješina mog sugrađanina Pere Lalića, koji je ostavio ženu i petoro djece.

Tako se nastavljalo svakog dana. Najgore je bilo 30. studenoga. Bilo je oko pola noći kad na mojim vratima zalupaše dva partizana, te me u hladnoj kišnoj noći odvedoše na groblje. Titravo svjetlo fenjera obasjavalo je strašan prizor... Moji sugrađani, sa kojima sam se još pred kratko vrijeme smijao i veselio, sa kojima sam još pred kratko vrijeme radio, ležali su preda mnom svučeni, izrezani, a ledeni noćni vjetar grušao je još toplu krv.

Pred Novu godinu došao je red na pokojnog župnika iz Rakovice, Ivana Juraića. On je već dulje vremena ležao u partizanskom zatvoru i očekivao smrt.

Na samu staru godinu izveli su ga iz zatvora i uputili ga prema groblju. Ja sam išao iza njih i premda sam se već naučio na ovakve prizore, moram priznati da sam osjećao kako mi ledene suze klize niz obraze. Župnik je bio poznat kao veliki dobrotvor naroda i bio je obljubljen od svojih župljana.

Konačno smo stigli do groblja. Tu je već čekala iskopana raka. Jedan je partizan grubo naložio: »Svući se!« Starac se morao potpuno svući i sav je drhtao na onoj strašnoj studeni. »Lezi u jamu!« On je obratio svoje oči k nebu, prekrižio se i drhtavo se spustio u blato.

Iznad njega već su trojica čekala s uperenim puškama. Vidio sam ga još kako je legao potrbuške i nisam mogao više gledati. Odjeknula su tri hica i koraci ubojica su se lagano udaljavali od groblja.

Okrenuo sam se i počao zatrpavati. Kad sam ga već gotovo pokrio, dogodilo se nešto strašno. Tielo se počelo u grčevima micati i iz rake je doprlo stenjanje. "Zatucite me do kraja. Još sam živ. Nemojte me zakopati živoga!"

Prizor je bio jeziv. Kosa mi se naježila na glavi i potrčao sam kao lud za partizanima. "Vratite se, ubijte ga do kraja, on još živ!" Vratili su se i sa šest metaka dovršili svoju krvavu rabotu.

Mare Štefanac (Bar'cina) iz Rastoka 7 svjedoči da mu je jednom odnijela hranu u slunjski zatvor. Bilo mu je drago što se i njega netko sjetio. Zamolio je Maru da mu donese koju cigaretu. Kada mu je idućeg dana ponijela ručak, vidjela je kako ga stražari vode svezana. S njime je bio i svećenik Dragutin Štimac, drežnički župnik, a tada i upravitelj slunjske župe. Doveden je na groblje i ondje ubijen. Ni kolega svećenik nije ga uspio spasiti.»